

Твір
«Зло землю зчарувало, та правда переможе»

на конкурс творів «Заради миру»,
присвячений Дню вшанування учасників бойових дій
на території інших держав та 30-ї річниці
виведення військ колишнього СРСР з Республіки Афганістан

Роботу виконала:
учениця 11 класу МЗОШ № 13
Камакіна Дар'я
Учитель: Кутіна Т.А.

Зло землю зчарувало, та правда переможе

*Хто стежку забув, той щастя не знає.
Там в серці зима...*

Ярмак. Пісня «Зима»

Я часто запитую, кого звинуватити у пролитій крові молодих солдат, у зламаних долях і мріях тисяч, ні, десятків тисяч дівчат та хлопців, жінок та чоловіків? На чий совісті навіки будуть викарбовані імена всіх загиблих і всіх тих, хто продовжує бачити кошмари побаченого та пережитого пекла?

Україна ніколи не мала покою. Іноді здається, що єдине, для чого вона була створена - це стати грушею для биття, таким собі миротворцем, змушеним страждати за гріхи інших. Така безсила, мільйон разів використана ворогами, самотня українська земля. Та що там говорити, коли ножі у спину встромляли (та й досі встромляють) її власні діти? Не нам судити діла інших, Бог розсудить, але іноді, коли стоїш біля прилавка магазину, або коли перезаряджаєш зброю, береш до рук новонароджене дитя чи проводиш репортаж на передовій, зупиняєшся на хвилинку і починаєш думати, аналізувати, шукати фантомні відповіді на питання, що мучають душу. Іноді стає страшно. Особливо в ті моменти, коли розумієш, що кожна хвилинка, кожна година чи день твого життя - це чиясь втрачена доля, чийсь затамований навіки подих. Як, скажіть, жити спокійно, коли десь там, у вухах, свистить вітер та чується звук пролітаючих мимо сталевих куль? Чи знали ті сталеві кулі, коли їх виплавили, що їхнє призначення - забирати життя та лишати за собою лише сумний, тужливий, невиліковний біль?

Ми повинні бути вдячними, але спитаймо себе, кому саме і за що... Була б змога, і я б подякувала дівчині-медику, що перев'язує поранених під свистами артилерійських залпів, чи волонтеру, що завжди носить у серці надію, чи, можливо, поклонилася б воїнам, що пішли рятувати моє життя не заради папірців, а заради майбутнього країни й свого власного можливого щастя. Я могла б розцілувати руки матерів і витерти їх вологі очі, могла б попросити Марію врятувати нашу землю від зла зовнішнього та нашої власної темноти всередині. Так, я могла б! Але чого варта моя єдина самотня спроба...

І ось, що вам варто знати. Героями не стають через хороше життя, воїни не йдуть на поле битви з бажанням вбивати чи помирати за чужі фанатичні ідеї, а люди по обидві сторони барикад не завжди хочуть кидати каміння в чужу сторону. Зрозумійте, що високопарними словами говорять лише диктатори, у тоні яких надто багато фальші. А ми - просто люди, український народ з безмежним бажанням жити вільно та спокійно, літаючи зграєю попід блакитним мирним небом.

Хай би що там говорили, але я вірю, навіть якщо ми не навчилися розуму з власної історії, ми все ще готові тисячу разів на дню перейти Рубікон, стерти до крові руки та злетіти зі скель величними соколами. Репресії, заборони, розстріли, мітинги, майдани, війни, безкінечні втрати... Як не намагалися, але не зламали нас, нащадків вільних козаків та козачок, синів та дочок безкрайнього степу, величного Дніпра та нескінченної синяви Чорного моря.

Не сумуй, солдате! Ну сумуй, дитино! Не плачте, Карпати і синій Дніпре! Не пускайте до свого серця страху, о зелені густющі діброви! Ще не час, ще прийде тріумфальна щаслива година! Часом, коли нам хочеться здатися та скласти руки, пускаючи все, плисти течією, варто згадати, заради чого ти живеш і почати жити з тією самою пристрасною, з якою був готовий самотійно піти на плаху.